

הטבה בחדש השבעי וגו'. בא וראה, כל אלו קנים הולכת אפֶא על הבנים כדי שלא ישאל הצד الآخر עליהם ובכדי להזכיר אותם. בין שנאלו בניה והרי יושבים בפסכות, שמורים בשמייה, يوم ראשון ויום שני צוותה להם לישראל לעשות סעודת למןיהם שאר העמים, והיא לא שורה שם. ביום שלישי, שהוא י"ז לחודש, מתחילה לשירות עלייהם. זהו שכותוב ופונה הטבה בחדש השבעי בשבעה עשר יום לחודש על הרי אררט. הרים של קללות ויטורים

שרויים בתוכם.

אמר רבי אלעזר, يوم ראשון של תג לא שורה עליהם, ולא يوم שני, אלא يوم שלישי, שמוסיף ונורע שורה עליהם. מוסיף אותן וגורע קרבנות, שפותח עשתי עשר וגו'. וכך ראיי לרע עין, מפני שיום ראשון ויום שני שמחת בנייה, והם מחלקים שללים להם. מיום שלישי ולהלאה, שהיא שורה עליהם, מה כתוב? (שם) והם הוי הלוך וחסור עד החדש העשרי בעשרי באחד לחודש נראו ראשי הקרים. והם הוי הלוך וחסור אלו הקרבנות שהולכים ומתמעטים. וכמו שהם מתמעטים, כך גם מתמעט ה טוב שלהם.

אמר רבי שמעון, אלעזר, בא וראה, מיום שני מתחילה המים לחראות. בין שהתחילו המים - מיום שלישי היא שורה עליהם, ואלו המים לא הוי יוזעים הבלים (בכל) מדווע רשומיםongan, שהרי הטוב של ישראל אין במקומם המהו, אלא במקומם הרביה. ומפני שאלו המים

פתח, (בראשית ח) ופנה הטבה בחדש השבעי ובגין חזי, כל בניו יומין, אזלת אימא על בנייה, בגין דלא ישלווט טרא אחרא עלייהו, ובגין לשזבא לוון. בין דاشתיזיבו בניה, וזה יתבין בסכנות, מתנטין בנטורא. יומא קדמאה, ויוםא תניינא, פקדת לוון ליישראל, למUPER סעדיתא לממן דשאר עמין, וαιיה לא שריא תפן. ביוםא תליתאה, דאייהו י"ז לחודש, שריית למשרי עלייהו. הרא הו דכתיב, ופנה הטבה בחדש השבעי בשבעה עשר יום לחודש על הרי אררט, טוריין דכל לזרען ומרדין שראן בגויה.

אמר רבי אלעזר, יומא קדמאה דחג, לא שריא עליהו, ולא יומא תניינא, אלא יומא תליתאה, דאוסף וגרע שריא עלייהו, אוסף אתוון, וגרע קרבנין. דכתיב עשתי עשר וגו'. והכי אהציזי לרע עין, בגין דיומא קדמאה ויוםא תניינא חדוה בניה, ואיןין מפלגי עדן לוון. מיומא תליתאה ולhalbאה, דאייה שריא עלייהו, מה כתיב. (בראשית ח) והם הוי הלוך וחסור עד החדש העשרי בעשרי הלוך וחסור אחד לחודש נראוי ראשי הקרים. (דף נ"ט ע"א) והם הוי הלוך וחסור, אלין קרבנין, דאזהין ומתקמעtin. וכמה דאיינון מתמעtin, ה כי נמי אתמעט טובא דלהון.

אמר רבי שמעון, אלעזר, פא חזי, מיומא תניינא שראי או מיא לאתחזאה, בין דשריאו מים, מיומא תליתאה ايיה שרת עלייהו, ואיןון מים לא הו ידע בבלאי (ס"א בכיא), אמראי רשיימין הכא, דהא טובא דישראל לא הוי באתר דמעוטא, אלא באתר דרבוייה. ובגין דאלין מיאן דרישימין הכא אתמעטן, אני קרא לאשמעין דכתיב, והם איןון

שורשומים באנ' מתחמץעים, בא הפסוק להשמעינו, שבחותם והפם, אלו שידועים בימי החג, אלו שרשומים תוך הקרבנות, שהם hari קלות, היו הלו' וחסור הטוב שלם. ומשיכה שגמישכת עלייהם היו הלו' וחסור. ומפני שאליהם הפם שלהם הוא, לא מתחברות אותן, שלא יתחבר הטוב שלהם אלא מעט מעת.

אבל לישראל, שהם מהקדושים ברוך הוא, מה טוב? (תהלים לד) ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב. ראש הפסוק - כפרים רשו ורעבו - אלו הממננים של שאר העמים. ודרשי ה' - אלו ישראל - לא יחסרו כל טוב. אלו הולכים וועלם למעלה למעלה. ומשום לכך הטוב שלהם, שהם מים, היו הלו' וחסור, עד החדש העשרי, זה בטבת, שהרי אז ימי הרעה הם, ומחערתאותה רעה ומתחזקת, והכליה הקדושה לא מאירה מתחם המש. אז נראו ראשי החרים, אלו הם hari החש, hari הקלות נראים ומתחזקים וועושים רעות בעולם.

בימים אלו אשה בזו הعلاה, שהרי אז אלו האשים אוכלים חלכם. שבעים פרים אלו הם בגנרג שבעים ממננים ששולטים על שבעים עפים, וועלם ביום ראשון, וירדים בכל יום ויום, ונקראים פרים מגנחים בימיים שלהם. אילם ארבעה עשר, שניהם בכל יום י"ד יהונ"ה. י"ד ששולטת עליהם פדר, בכל יום יום. בבשים בני שנה, המניין שלהם ח"ז.

ואם אמר, אם כן, רע עין אנו אצלם - בן, שהרי כתוב (משל בכח) כי גחלים אלה חטה על ראשנו. אבל אנחנו לא נותנים אלא בשמה, מפני שאין בימי השנה שמחה.

דיידען ביומי דחג, איןון דרישמן גו קרבניין, דיינון טורי לווטין, הי הלו' וחסור טיבא דלהון, ונגידו דאנגיד עלייהו, הי הלו' וחסור, ובגין דיינון מים דלהון הוא, לא אתחברן אתון, שלא יתחבר טובא דלהון, אלא זעיר זעיר.

אבל לישראל, דיינון מקדשא בריך הו, מה כתיב. (תהלים לד) ודרשי יי לא יחסרו כל טוב. רישיה דקרא, כפרים רשו ורעבו, אלין ממנן דשאר עמין. ודרשי יי, אלין ישראל, לא יחסרו כל טוב, אלין איזין ואסתלקו לעילא לעילא. ובגין פה, טובא דלהון דיינון מים, הי הלו' וחסור. עד החדש העשרי. דא טבת, דהא כדין ימי הרעה הו, ואתערת ההיא רעה וattachka, וכלה קדיישא לא אנהיית מגו שימוש, כדין גרא ראי החרים, אלין איןון hari חשובא, טורין דלווטין אתחזון וattachka, ועבדין בישין בעלם.

ביומין אלין, אשה בהאי עולה, דהא כדין הגי אשים אכלי חולקיהן. שבעים פרים אלין, איןון לקבל שבעים ממנן, דשלטו על שבעין עמין. ולכך ביומא קדמאה, ונחתاي בכל יומא ויומא, וAKERON פרים מגנחים ביומין דלהון. אילם, ארביבסר, תרין בכל יומא איןון י"ד יהונ"ה. י"ד דשליטא עלייהו תדר, בכל יומא ויומא. אמרין בני שנה, מגנינה דלהון ח"ז.

ואי הימא אי הבי, רע עין הרוינן לגבייה. אין, דהא כתיב, (משל כי) כי גחלים אתה חטה על ראשך. אבל אנחנו לא יהיבין אלא בחזרותא, דלית ביומי שטא, חדוותא, באילין יומין. ובגין דאנן יהיבין טוב לבא, ובחדוותא דרעותא, אבל אנחנו לא נותנים אלא בשמה, שאין בימי השנה שמחה.